

ЈУБИЛЕЈ

Необично ме обрадовао али, истовремено, и прилично узнемирио позив да присуствујем прослави двадесетпетогодишњице постојања мог бившег института. Било ми је, заиста, мило што ћу имати прилику да поново сретнем некадашње колеге. Неки од њих су ми тада били чак и врло присни пријатељи и само је неповољан стицај околности довео дотле да их временом изгубим из вида. За све њих, као и за сам институт, везивале су ме врло драге успомене. Ту сам провео толике године, од самог почетка, готово би се могло рећи да сам један од његових оснивача. Ту сам, уосталом, доживео и своје прве професионалне успехе. Ту сам, међутим, срео и проживео своју највећу и никад прежалену љубав. Питао сам се, не без извесне зебње, како ћу реаговати ако је сад после толико времена поново видим. Јер, наравно, било је сасвим могуће, чак врло вероватно да је и она позвана и да ће бити присутна. Да ли се променила? Да ли ћу је уопште препознати? За дивно чудо, био сам у стању да до танчина замислим околности тог евентуалног сусрета, али никако и своје реакције.

Упознали смо се сасвим случајно, а могло се десити да се уопште никад и не сретнемо јер смо радили у различитим одељењима. Обрели смо се једног дана истовремено у директоровој канцеларији, она и једна њена колегиница су управо биле приспеле и требало је да от-

почну своје стажирање код нас, а ја сам ненајављено бануо неким неодложним послом. Мајсторовићу, који је тада био директор, није се могло ино него да нас представи, иако би без икакве сумње кудикамо више волео да Лилу – на ону другу, чије сам име и заборавио, нисмо ни он ни ја обраћали никакву пажњу – негде добро сакрије и чува за себе. Уосталом, није био једини. Од тога дана се у институту није могло наћи ни једно једино иоле кадро мушко чељаде да не облеће око ње. То је био и главни разлог што је наша веза за све њих до краја остала строго чувана тајна. Лила је веома много држала до тога јер је сматрала да се само на тај начин могу избећи разне компликације и непријатности. Ја сам поштовао њен избор мада су ми често доста тешко падале неке његове последице. Требало се непрестано скривати, пред другима се претварати као да се једва познајемо, помирити се с потребом да се састанци понекад померају а у изузетним случајевима чак и отказују ако је постојала бојазан да би нас неко могао видети и у што посумњати. Но највише од свега ми је било тешко да без роптања подносим упорност неколицине нарочито мотивисаних колега и обуздавам своју преку потребу да што брже расхладим њихову предузимљивост сваки пут кад ми се то чинило пожељним, а таквих прилика је било на претек. Не значи то да сам био љубоморан. Ти учестали насртаји су ме иритирали али ме ниуколико нису угрожавали. Имао сам неограничено поверење у њену верност, јер сам био сигуран у њену љубав. То ми данас делује мало апстрактно али ме још увек уопште не чуди. То је, једноставно, било тако.

А онда се одједном све завршило, нагло и изненада као што је и почело. У ствари, ни дан-данас не знам шта се заправо догодило. Једноставно, једног дана није дошла на уобичајени састанак. Ни сутрадан. Ни прек-

сутрадан. Телефонску слушалицу није подизала. У институту смо ионако избегавали да се виђамо, али сам ипак дознао да ни на посао није долазила.

Четвртог дана увече сам у поштанском сандучету нашао писмо. Без поштанске марке, очито убачено својеручно. Без правог објашњења. Писала је да ме и даље воли, али да је наша веза без сутрашњице, да је поново опседају стари демони, да ме не заслужује и да неће да и мени упропасти живот, да ме моли да јој опростим и да је заборавим. И све тако неке неразумљиве и неприхватљиве бесмислице. И, нарочито, да нипошто не покушавам да је видим, а ако се у институту или другде случајно сретнемо да јој се не обраћам и не тражим никакво додатно објашњење, јер је овим све речено.

Ја сам, наравно, сматрао да није речено ништа. Нити сам се могао задовољити оваквим објашњењима нити помирити с мишљу да је заувек изгубим. Али шта сам могао. На телефонске позиве ни даље није одговарала. Код куће никад није била, или није хтела да отвори. Време њеног стажа је било истекло па се у институту више није појављивала. Покушао сам да јој пишем, али ни на писма није одговарала. То што сам био распамећен и чемеран рекло би се да није било довољно, чекало ме је да останем и потпуно беспомоћан.

За нашу везу се ионако није знало, још мање је било разлога да о раскиду трубим по чаршији. Задржао сам своје јаде за себе и тихо се на њих навикавао. У почетку је било врло тешко, али је мало помало време чинило своје. И мада ми је било потребно више година да се потпуно опоравим од заноса који је трајао неколико месеци и очаја у који сам се стровао у тренутку, постепено сам стекао довољно снаге да прихватам ствари онако како наилазе. И, ма колико ми је то раније могло бити незамисливо, њена слика је у моме сећању полако почела да се губи.